

KAMENITZKY
ANTAL

I
M
A
Z
S
Á
M
O
L
Y

BORSZÉK ~ 2014

**KAMENITZKY
ANTAL**

IMAZSÁMOLY

**BORSZÉK
~ 2014 ~**

**„Örök a forma, mert a szellem
diadala az anyag ellen.”**

BURJÁN EMIL

**GRAFIKA:
BURJÁN-GÁL ENIKŐ**

GYÖNGÉDEN ILLESD...

Hazátlan felhők kéklő vándorútja,
nagy ég, te messzi, parttalan,
a vágyainkat végtelenbe nyújtva
az Istent rejtsd el, – hogyha van!

Fászlid puhán azúr kötésbe gyenge,
áttetsző testét meg ne sértsd!
A szenvedés mindig hozzá esengne
s a gyilkos rákenné a vért.

Hadd fedje arcát éjszín felhő gyásza,
fülébe küldj patakzenét!
Kíváncsi - hogyha lesné - meg ne lássa!
Gyöngéden illesd reszkető fejét!

Szitok ne bántsa, sértés, gyászos átok,
kíméld, mert jó s gyámoltalan!
Nevében mondd, hogy: mindent megbocsátok!
Az Istent óvd az embertől – ha van!

2006. június 24.

VÁSÁROLNÉK

Vennék csengő vázát, csacska verset,
hű borostyánkőbe néma percet.

Drága pénzen, málló múltat vennék,
melyben élne újból minden emlék.

Férfimunkát vásárolnék hozzá,
minden belső kincsem színre hozná.

Bátor békét, csendes emberséget
Isten, hogyha megmaradni késztet,

hinnék benne, jó királyom volna,
lépcsején a térdem meghajolna.

Vennék bünt, hogy oltárán megbánjam
és kegyelmét újból tisztán várjam.

Tán eltűrném, hogy halálos ágyon
gyarló papja gyóntasson, s megáldjon.

Vennék – hogy valóra váljon – álmot.
Életen túl vennék másvilágot.

2006. augusztus 28.

SZOMORÚ

A napfény még szúr reszketőn,
így szúr a megrémült darázs,
így szúr a csőr a keltetőn,
ha hozzáérsz, bőrödbe vág.

A bánat így védi magát,
míg ott kotol a lelkemen,
berzenkedik és odavág.
Nem piszkálom, nem kergetem.

Amúgy a lelke tófenék,
gyűjti, mi fentről hull belé,
nem szántják fel forró ekék,
ölében nem fogan vetés.

A tóparton nagy némaság,
felette kéken kong az ég,
úgy ül, mint béka a hasán,
mint légy a fénylő lóganén.

Egy üres fészek földre hull,
a tollpíhéken lágy penész.
Félek, hogy még meg sem halok,
s már emlékem is elenyész.

2013. július 21.

MINTHA MEG IS ÉRTENÉNEK*

Mintha meg is értenének,
sántikálva közelednek az égitestek.
Nehéz lesz ez a nagy
együttállás.

Kamaszlány fiúval beszélget
az ablak alatt.
Mi mindent mond egymásnak
a közelségük!

Soha nem kapom vissza
a szavaimat.
Ezért szegezem keresztre őket.
--Eli, Eli! Lama sabaktáni?--
sóhajtják.

Mintha meg is értenének,
úgy néznek rám az emberek.

2013. július 24.

* *Paizs Tibor egy sora*

ELTŰNŐDÖM

Télestén, ha kint az éjben
kést csorbít a hold az égen,
eltűnődöm, hogy miképpen
végződik be majd regényem.

Mit firkál végül szívemre
az, ki ott fent percet számol,
s becsukja könyvét sietve,
nem jegyez új oldalszámot.

Árnyék leszek, barnán, szürkén,
puhán, mintha csak lebegne,
vagy, mint ujjnyom asszony tükrén,
madárszárnyak fellegekbe.

Súlyos mégis. Havas úton
hatan visznek dűledezve.
Nem kell versben már hazudnom,
szabva őket szép kerekre.

Csak feküdni megnyugodva,
mint a mélység, mint a fenség.
Végtelenné gyarapodva
végtelenül kicsi lennék.

2013. július 28.

NÉGY ASSZONY A PARKBAN

Akiről én írok, csillag lesz a tóban,
megváltozik végleg, nem él a valóban.

Megváltozik, vers lesz, előbb fele részben,
s mire letisztázom, már enyém egészen.

Ha mások olvassák, elkívánják tőlem,
kevés boldogságom elvámolják könnyen.

Akiről én írok, csillag lesz a tóban,
de, ha kimerítik markukban kilobban.

Miért írnék arról, aki csillag este,
a szabad egekből minek zárni versbe?!

Négy asszony a parkban virágok közt kapál,
aki szerencsésebb, az csillagot talál.

2013. július 31.

SZENVEDŐ CSODÁK

A kagyló szenvedése: gyöngy.
Kométák sebzik fel a végtelent.
Egy szív vagy őszi dongó döng?
A vers magának költőt is teremt.

A sóhaj hosszú, mégsem lesz eposz.
(Patak-medrekben csak csatak...)
Vagy légy, vagy szárnyas ló, amit befogsz,
vagy vízben rebbenő halat!

Sziszegnek szenvedő csodák,
mint felparázsló padló-szőnyegek.
Az élet belülről fonák!

Kiirtották benned az őzeket.
Mint vénasszony, jajongva jársz
és bámulsz, mint vak csillagász.

2013. augusztus 4.

CSILLAGPORRAL

Tenyerén a táguló világgal
örök kormot csillagporral árnyal.

Isten vagy csak küzdő demiurgosz,
költő csak, de hasonlít az Úrhoz.

Teremtő, csak nincsen logikája,
mint az Isten, önmagát imádja.

Önmagát díszíti végtelennel,
aranyozva örökös jelennel.

Sejti, hogy a múltó idő gyilkol.
Nálánál egy nagyobb Istent titkol.

Üstökösként lángot visz hajában.
Kitől függ a halhatatlansága?

2013. augusztus 5.

A SZAVAK IGAZA

Ne lesd a mások titkát!
Tűnik piciny varázsuk,
a mese egyre ritkább
s az Istent sose látjuk.

Titok dereng a versben,
a ríme kicsiny lábnyom
a bűvös rengetegben,
egy elfelejtett tájon.

A múlt harangoz néha
régén kiégett tornyán.
Az ember mind poéta
s a vers sosem koholmány.

Ha nincs amiben hinned:
az Isten jó mesének,
az álom: páncélinged
és erőt ad az ének.

A történések ellen
titkos pajzsod a lélek,
ha meghátrál a szellem
s a szerelem csalétek.

Figyelj e fedezékben
a szavak igazára!
A sors bizony merénylet
s a szó a szív hazája.

2013. augusztus 7.

SIRÁLYOK

Szőke sirályok vagyunk.
Létünk csupán vijjogás.
Túlkiáltjuk a megunt
locsogást és mormolást.

Szárnyunk, vállunk, oldalunk
minden földit megtagad,
fehér villámok vagyunk,
mint az éles gondolat.

Úgy vágjuk szét az eget,
mint a hulló csillagok.
Isten hálót tereget
kihalászni a Napot.

Éjjel aztán nincs sirály,
zokog a víz szégyene.
Feltűnik a part iránt
lámpással Melpomene.

2013. augusztus 9.

BŰNÜNK: A JELENLÉT

Levágták már a lepkék hosszú szárnyát.
Fellobbannak a gerjesztett tüzek,
amelyek bűvös csillagaink bántják:
az ékezetten égő betűket.

Amíg kérdőjellé görbül a sorsunk
egyengetünk egy felkiáltójelt,
de közben lelkünk percről-percre torzul
s múltunk emléke minket elfelejt.

Vágyuk – hogy eltűnjünk – máglyára kerget,
ránk gyújtanak a bíbor naplementét,
forrósitják e talpalatnyi helyet.

Halálos bűnünk nekünk a jelenlét.
Levágták már a lepkék hosszú szárnyát
s vadásszák héjják földön futó árnyát.

2013. augusztus 11.

ÉJI NÓTA

Jármű, szál sincs már az úton.
Az éj kézzel fedi arcát.
Nem találsz a tájban tarkát.
Nincsen kéz kilincsen, kulcson.

Csillag sincsen, felhők irtják,
fenyők bő ködökbe bújnak.
Gyermekek félni tanulnak.
És a lámpák, mint a vizslák.

Alszik ablakán a függöny,
csipkés napfény minden álma.
Nincsen kép fekete tükrön.

Ki mit keres, nem találja.
Süket éjnek írva nótát,
keresd meg a legjobb módját!

2013. augusztus15.

LÁBNYOM

Ami az élet volt, rossz szokás volt. Vége.
Megmarad-e még a szónak régi fénye?

Felettem a felhők agyonhajsolt szárnyal
keverik a kéket, mint levest kanállal.

Kedvem kavarodik zavaros patakká,
annak vizét állat nem szívesen inná.

Sok kéklő nagy álmom úszik, mint a bálna,
nincs szüksége partra, ha visszatalálna.

Nagy tenger az éjjel, csak a csillag ússza.
Aki messzi téved van-e visszaútja?

Lábnymait hagyná, hogy el ne tévedjen.
Nekem a lábnyomom utamon a versem.

2013. augusztus 17.

HAMIS KÁRTYA

Bizony, az öröklét csak egy kedves álom,
de a jól megírt vers átüt a halálon.

Vándorol az idő mindig egymagában,
világokat mozgat örökös magányban.

Koncot vet útjában kutyának, embernek,
nyomában világok hervadnak, teremnek.

Lehet, hogy mindenben az Istent szolgálja,
amit a Nagy Úr szánt, ő azt boronálja.

Amikor egy ember számot vet magával,
egyességet is köt egyben a halállal.

Titokban azonban, ha lehet, kijátssza,
hiszen egy nagyobb tét miatt van a játszma.

Van a mandzsettában egy eldugott kártya,
mikor vesztésre áll, az ember kijátssza.

Egy-egy eldugott vers az én hamis kártyám,
nevem a haláltól azzal visszaválnám.

2013. augusztus 18.

HA LÁNGOT AKARNA

Mikor fejünk fölött a holdfény harangoz,
fehéren zendíti a komor bazaltot.
Megcsendül halk hangján rezzenő ezüst mák,
szikráznak a sutban gazdátlan karizmák.

Olyan az éjszaka, mint a száraz tapló,
mint az az óriás, a tüzeket rabló.
Mint a fázó lélek, a lángot akarja.
Hogyha érte nyúlna, kezébe harapna.

2013. augusztus 19.

MÚLÓ NAPOMBAN

Kapaszkodom a széleken.
Nem érdekük az érdekem.
Kívül vagyok: hideg kilincs.
Parazsam már parányi sincs.
Múló napomban elveszek,
kivel volnék, sosem leszek.
Fenyő vagyok, melynek, ha vág,
a fejszeél örök halál.

2013. december 14.

HOGY MEGKERESSE

Ha gyors betűk szaladnak
a tűnődő papíron,
érezd magad szabadnak
túl életen, túl síron!

Ne törődj, hogy mi vár rád
a papír szélein túl,
nincs félelem, imádság,
mi megtorpant, megindul.

és visz a végtelenbe,
hol verssorok a sínek,
hogy Istent megkeresse
s nem fékezik a rímek.

Akik e kis vasutat
s a mozdonyt használhatják,
majd képzelik maguknak,
hogy mindezt ők is látják.

2013. augusztus 22.

ÜRESEK A TERMEK

Árnyékká torzul, aki veti árnyát.
A hosszú élet csúnya árnyakat terem.
A szégyentől, ha indulnék világgá,
fogságában tart még a saját életem.

Köszöntés helyett kérnék engedelmet.
Zseblámpa helyett vennék szende csillagot.
Az öregségre kérnék közkegyelmet,
s a nagy lármában mind halkabban hallgatok.

Mi mást tehet, kit tavasz már nem pezsdít
és nem fordít termőre soha már a nyár,
az ősz bora, kit táncra sosem perdít,

akire halk csömörrel pillant már a lány.
Akinek akkor örvendek, ha elmegy,
aki, ha jön, oly üresek a termek.

2013. augusztus 27.

MARAD CSAK A LÁTSZAT

A szenvedély nagy mohón medret ásna
s nem áll kezéhez csákány és lapát,
így hát kimegy a forgalmas világba,
feszíti mellét s riszálja farát.

Vagy szomorog és verset sző a holdra,
nagy pókháló a lelke bánata,
de közben minden titkát üti dobra,
akárha pellengéren állana.

A csendet bontja, mint egy régi házat,
nagy élvezettel zúzva ablakát.
A fő dolog kell, de marad a látszat,

mely, mint a mérge, máját járja át.
De eljön majd egy langyos őszi alkony,
amikor halkán kopognak az ajtón.

2013. augusztus 28.

BRONZLOVAS

Nagy mázas persely, gömbölyű, a csend,
a belsejében aprópénz a zaj.
A fáradt falióra csak piheg.
Arany-páncélban néger éjszaka.

A lova bronzba öntött csatamén,
holdfény dereng kitetsző fogsorán,
a dermedt paták csúszós peremén
fel-fellobog a sötét patinán.

Szobrász neve nincs a talapzaton,
ám dicsérik az állat izmai,
amint duzzadnak kitapinthatón.

Ha visszatér lovagja hajnalig,
Isten markában zörren a lopó
s lovag kezében leng a lobogó.

2013. szeptember 3.

FEKETE VERS

Szemembe szúrták, mint egy nagy szeget,
az álmoktól szikrázó éjszakát.
Mint kárhozott, ha Istent emleget,
betörném mind a mennyek ablakát.

Kint fekete hó hull, a kerteken
nem hagyhatok halványkék lábnyomot,
rámdől az éj fala, ha felkelek,
és halott emberekkel álmodok.

Ki lesz öröm nekem, ha érkezem?
Kinek szívéen remeg várakozás?
Isten milyen világát éhezem?

A túlvilág sem végső állomás?
Későn ér haza, aki messze jár.
A kulcsos angyal álmos és kizár.

2013. szeptember 4.

A SZABADVERS

Olyan a szabadvers,
mint egy kődarab.
Formája a formátlanság.
A maga nemében szép is lehet.

2013. szeptember 5.

SAKKJÁTSZMA

Az Úrnak célja volt veled:
egy sakkjátszmára félretett,
mint egy fehér futót,

de már a játszma véget ért,
dobozba zárja emberét,
a mindig elbukót.

2013. november 8.

HITTEL ÉNI

Világító tavacskák, versek,
kis, színes átlátszó halak!
Magamnak új törvényt teremtek
a föld felett s a víz alatt.

Lesz egy tökéletes világom
és hittel onnan hirdetem,
hogy nincsen semmiben hiányom,
ezt mással is elhitem.

Úgy véltem, tájarnak, tavamnak
minden szépsége Istené,
hogy íze, illata szavamnak
a túlélőt megejtené.

Gondoltam: buták a tilalmak;
lehetnek bűnök szépek is,
mert engem ők szépen uralnak,
míg fájdalommal leképezik.

De rájöttem, ez képtelenség:
Titkon, vagy nyíltan, ölni kell.
A parány piciny végtelenség,
és nincs kivétel semmiben:

gyilkol itt minden önfeledten
s ettől mindenki eltekint.
Csatasorokban, seregekben
védnek, támadnak sejtjeink.

2013. szeptember 7.

ESTE VAN

Az áldás halványabb a holdvilágnál.
Őszlőbe húzódok magam elől.
Hadd fűtyüljön az ég a háztetőn
s a vendéget patakszóval kínálnám.

Az árnyék úgyis végleg megtelepszik.
Ködöt virágzik csendben egy pohár.
Emlék hintázik korhadó lován.
Hever a lomb s egy vén fenyő lefekszik.

Az ázott udvaron szaglász a szél,
pedig nálunk senki nem hagy nyomot.
Szerződés sincs, se titkos záradék

és kémkedni nagyon nem ildomos.
A híd mögött néhány angyal fecseg
arról, hogy milyenek az emberek.

2013. szeptember 14.

MÍG JÉGVIRÁGOT RAJZOL

Mennénk a porceláncsengésű kékbe,
várnak a gyertyafényű angyalok,
volnánk mosoly nélkül is boldogok,
s az emberek közt mennénk feledésbe.

De jobb a lejtőn saját lábon menni
s kinézni rozzant testünk ablakán,
a bűnjelt látni fenn az almafán,
míg jégvirágot rajzol ránk a semmi.

Vadászni női szájak hazugságát,
a démont, mely a vérükben lakik,
a vergődést a titkos nászok ágyán,

mikor a kéjnő Vénuszt alakít.
A léleknek biztos bennünk a helye,
a test a lélek édes anyanyelve.

2013. szeptember 18.

AZ ÉGRE ÍRVA

Időnként fát teszek a hunyó tűzre,
mint az öregség, keserű a füstje.
(A reménynek is füstszagú a szárnya,
nem is hasonlít semmilyen madárra.)
Magasra száll, mert jó magas a kémény.
Szószólóm lehet ő a magas égnél.
Úgy tűnik már a csillagokkal játszik,
eljut talán a legfelsőbb világig.
Lobog a láng, halvánnyá kékül füstje,
az ég, mint lelket, fogadja örökbe.

Míg lángom volt, az égre írta füstjét:
a tűnő verset, szomorút, a büszkét.

2013. szeptember 20.

NÉHÁNY PÁRHUZAM

A repülés nem hagy nyomot az égen.

A madárszárnyal becsukódik végleg.

A magasság is néha megfeneklik.

A hulló csillag röptét elfelejtik.

A nyitott szemnek aligha van álma.

Ijesztő lenne álmunk, ha beválna.

Éreztél vágyat, amely szárnyát szegte?

Nem illik béka az angyalseregbe.

Nem ír már verset, kit rúdon kivittek.

Az olvasóval így lehetünk kvittek.

2013. szeptember 21.

KÉTSÉGES

Alszik a múltam, s míg költögetem,
tudni szeretném, ismer-e engem.
Ismer a sár és ismer a kékség,
ismer az erkölcs, ismer a vétség.

Végül a száj felejtí a csókját,
és, aki vak volt, végül is jól lát.
Hogyha tavasz van, nincs az az illat,
fent van az ég, de nincs az a csillag.

Megvan a válasz s nincs, aki kérdez,
megvan az Isten s nincs, aki térdel.
Lesz nagy a hírem, és, aki hallja.
Lesz-e vajon, ki szívem uralja?

2013. szeptember 24.

KÉRDÉSEK

Hol a szó, hogy megsegítsen? *

Versek: segélykérő szavak!

Nem olvassa az Úristen,
nem olvassa a helyi pap.

Mi a szó, hogy megsegítsen,

életmentők az ötletek?

Kinek álmát menekítem?

A vágyak hová ömlenek?

Meddig él a képtelenség?

Bolondnak meddig tartanak?

És magamért mit tehetnék?

Pillantások is ártanak.

Hol a szó, hogy megsegítsen?

Melyik szó maga az Isten?

2013. szeptember 27.

**Nyárádi Szabó Zoltán sora*

Ő

Ő a pásztor, és a kékséget vigyázza,
az Ő arcának tükre tiszta tó,
Ő minden csendes, jó szónak barátja
és csak a békés szívben hordható.

Konok remény az örök pusztulásban,
a felhő oldalában napsugár,
Ő, mint az árnyék úgy ballag utánad.
– Aranyló ékű őszi délután. –

Mint vízesés úgy mossa el a szennyest,
meg-megtöröl egy sáros csillagot,
az öregekben lelki békét erjeszt,

az emberszóban ízt és illatot.
Ilyennek látom, ilyenek szeretném,
és megbocsát, ha eltorzítom enyhén.

2013. szeptember 30.

KÖZBEKIÁLTOM

Törékeny az őszi derű.
Nyomaszt a hosszú esőzés.
Ég s összeroppan a lámpa.
Nem bírja már a verőér.

Nem sziklák fészke a lélek.
Istennel nincs, ki kiálljon.
Csak lélegzem becsülettel,
s a verset közbekiáltom.

Hát ennyi volna a harcom.
Törékeny a jégcsap, a szép.
Megőriz majd, amit írtam.
A többi adat adalék.

2013. október 2.

AZ IDŐ

Ahogy a vércse lebeg kitárt szárnyal,
lebeg s fizet az évek aranyával
az idő.

Vagy nem is vércse: hajó vitorlával,
és elsüllyedt az évek aranyával
az idő.

2013. október 11.

VERS

Vers, ki az éjszakát csillagosra téped,
vers, ki a magányom kenyérhéját rágod,
vajon te írsz engem, vagy én írlak téged?
Hogyha készen állunk, add reám áldásod!

2013. október 13.

AZT HISZED

Most már az elmúlt nyár ízét
nem töltheted pohárba.
Most már az év nagyon kilép,
és itt az ősz, a sárga.

A szél a semmi illatát
a tisztásokra fújja.
Ki mostanig nem lelt hazát,
már sehová se juthat.

Halott vulkán felett az ég
felhője gyengén verdes –
hazafelé, hazafelé
egy végső, ősi rendhez.

Már azt hiszed, hogy járni tudsz
apró jótettek útján
s ezért még járna némi juss
egy hosszú élet múltán.

Még azt hiszed, hogy felveszed
az Istent, mint kabátot,
a hideg úrt kibéleled,
ha rád ijeszt haláloed.

2013. október 16.

A FÁRADT FÁK ALATT

A ház előtt Ősz térdepel,
imái a ködök.
(De nem csupán ő vétkezett!)

Míg állsz a fáradt fák alatt
a múlt nem mond mesét,
csak kétkedésed támogat.

Gyérül az árnyak köntöse:
emlék-macskák nyoma.
A vers hiányos öltözet.

A szókimondó ostoba
s gyáva, ki még szabad!
(Van gyengédség, mely fojtogat.)

A létről hull az ékezet.
Értelme a halál –
s az Istent most sem értheted.

2013. november 7.

ÖREG EMBER MONDJA

Harap a huzat: félelmek kutyája.
A szerelmem láncáról elszökött,
s a képzelet csak láncot örökölt.
A teremtő a teremtést utálja,

pedig nem Ő teremtett ördögöt.
Még elnézem, a láng hogyan világít,
s hogy a remény minden tüdőt kitágít
amíg az élettől még flörtölök.

Már nem vagyok a szabad élet foglya,
a szárnyas angyal tőlem elszökött,
(madár alatt az ága eltörött),

s az emlék csak a múltamat kotorja.
A pillanat is múltba költözött,
amíg e vers a percet átkarolja.

2013. november 15.

NÉGYSOROSOK

A gyermekkort meg végleg elfelejtéd,
a játékot, mely vágyakban fogant.
Isten helyett, ha világod teremted
a porban Istent látod boldogan.

.....

Ha élni alkalom a mélységek felett,
ki elszalasztja kábán, örökké zuhan.
A sötétségben csak szemed világít,
a szürkületben mintha hajfűrtöd suhan.

2013. november 15.

HAVAS VIDÉK

A pillangók a téli szélben
vad színeiktől megkimélten
kisértének a hópihéekben.

Öregségem, e bánat-távlat
havas vidéke mit kínálhat?
(S a szépasszony, az milyen állat?!)

Ha még esetleg arra járok,
ablakaikban a leányok
csupán ruhátlan jégvirágok.

2013. november 25.

ISTENT AKARTUNK

A könnyeinkben bánata ott reszket,
az eget is az Ő tintája festi,
és minden évben újra tavaszt tettet,
az Ő hitében tudnánk újból lenni.

Szorgalmasan kutatja önnön képét,
és egyre újabb arcokban keresné,
s ha mégis rosszul választaná népét,
azt hibáival együtt is szeretné.

Talán e vers csak öncsalás és ábránd,
míg délibábos pusztaságon járnánk,
de keressük az Istent önmagunkban,

s tisztábbá égünk saját csillagunkban.
Ha csupán szándék, hogy Istent akartunk:
messze vagyunk, de jó irányba tartunk.

2013. november 27.

VAN-E AJTÓ RAJTA?

Elsiet a napfény, rövidít ösvényén,
csiperkedve kémlel utána a kémény.

A téli éjszakát csak a szegek tartják,
úgy tűnik, a szelek rögtön leszakítják.

Szaladnak a felhők, szökne még az ég is,
talán egy pár évre velem marad mégis.

Pedig a mutató mindig azt kutatja,
kijutni a körből, van-e ajtó rajta.

Ennek a világnak kijárata nincsen,
s ha van, Isten keze nyugszik a kilincsen.

2013. november 29.

AMIKOR SZÖKNÉL

Mikor elszöksz régi társad mellől,
mint a felhő, fednéd el a napfényt,
árnyékod, mint hűséged, elűznéd,
és, mint ködöt, szétlopnak az erdők.

Menekülsz s bal csillagok követnek,
minden perced rád mutat kívülről,
minden hibád hangosan kikürtöl,
újból bűn vagy, újra elkövetnek.

Pedig hagynád lábnyomát a szónak
emlékül a vasárnapi hónapnak.

2013. december 8.

SZONETT A SZÓRÓL

Ahogy szemünkre, vigyázzunk szavunkra,
s mint szerelemben, szépen megfogán.
Igazsága válik legjobb javunkra.
A gyermekszáj kimondja komolyan.

Nehéz harcokban hont foglal a versben,
hogyan lenne őre, kedves otthona.
Erő és szépség bűnökkel keverten,
vitorla és a mélység horgonya.

A gyűlölet bal kézzel falra festi
s megcáfolja a ház fehér fala.
Magát, olykor, mint rossz nő, úgy kifesti,

ha fülbe súgná poklok angyala.
Fejfádon, hogyha meghalsz, majd az áll,
mit szűkszávúan rávés a halál.

2013. december 11.

IMAZSÁMOLY

Imazsámoly a vers nekem,
alázatom az Úr felé.
De itt térdelt a szerelem,
hogy róla emlékem legyen.

És ráborult a szenvedés,
míg elcsitult a vánkosán.
Inkább ima, mint széptevés
az önmagammal kérkedés.

Van itt homály és sejtelem,
feszeng a kérdés, hogy miért,
tágul tőle a végtelen,
feléje küzd az értelem.

Mellém térdelhet a halál.
Tudja, a bordó zsámolyon
engem térdelve ott talál,
míg életért imádkozom.

2013. december 15.

VEZESD KEZEM

E vers a negyvenkettedik,
s még kéne tíz és kéne száz,
mert loppal ellép az idő
s mert elrothad az ananász.

A versben vándorló cetek
átjárnak minden tengeren.
Úsznak jelzők, hasonlatok,
ázott felhők a lelkemen.

A némaság rossz álmokkal
kevergeti az éjszakám,
kísért a vers, a meg nem írt,
s magának más költőt talál.

Mint gyermeknek vezesd kezem,
ha nem mozdul a ceruzám,
ugráljanak a friss betűk,
mint cerkof majmok fenn a fán!

2013. december 17.

HAMUBA SÜLT SZAVAK

A tűzre nem tettem, hát leszakadt.
Nem jár a csillag melegedni hozzám.
Nem kérnek arra, hogy a tavaszt hoznám.
(Istenkísértő, kényes feladat!)

Kínálnék színes jelzöt nyakkendőnek,
jó áron árulnék nyáron havat,
elkölteném, mint pénzt, a szavakat,
füllenthetnék, ok nélkül, minden nőnek.

Tudom a Bibliát, a történelmet.
Véshetnék jégre, olvadó mesét,
szórhatnék szitkot madáreledelnek,
játszhatnám csillagok szerelmesét.

De mióta a tűzem leszakadt,
kínálok hamuba sült szavakat.

2013. december 19.

TÖRVÉNYES ALAPON

A világ eltetelt önmagával,
nem színezi az őszutó,
a gyermeksírás, vagy madárdal,
lehetsz mágnás, földönfutó.

Berágtuk magunk, mint a fába:
az írószú így hagy jelet.
Zászlót tűzünk a ház falára
s mellünkre érdemrendeket.

Egymást írtjuk, mint vegyszerekkel
mindig törvényes alapon.
Jogászok jogviszonyt teremtenek,
kezükre jár a hatalom.

Árnyékában a józan észnek
van rágalom és intrika,
helyén az elfakult erénynek
a rókaelkű taktika.

Télen, nyáron templomba járunk
s a jó szándék lehet komoly,
ha képmutatás honol nálunk,
mint szentek száján a mosoly.

2013. december 20.

NEHÉZ ELHINNI

Majd megszűnik a patak hangja
a kert mentén s a híd alatt,
az érzékelés nagy kalandja
már szűnne, olyan ingatag.

Nehéz elhinni, de holtbiztos,
hogy néhány süket csont leszek.
Fűben, fában tavasz remeg,
és nem tudják majd ki a gyilkos.

Cserben hagy vágy és írni vágyás,
s az élni vágyás megszökik,
mi addig hajlott, eltörik.

Halál ellen a lét kihágás.
Valaki kifosztott és megcsalt,
pedig hát én voltam a csélcsap.

2013. december 22.

AJÁNDÉKBA

„Elfogy a gőg és nincs alázat”.*
Csak egy van még, ki megalázhat.

Lassan-lassan már azt sem érzem,
hogy hol a seb, amelyből vérzem.

Istent meglesni volt a tervem,
és gyermekesen bíztam ebben.

Vártam, mint szélben hűlő kémény,
s késik egyre az Isten-élmény.

Talán oda kell dobni mindent!
Nem adnak ajándékba Istent.

2013. december 24.

**Király László sora*

KAMATOSTÓL

Van, amiért élni még,
pedig nagyon halk az ének,
temetőbe haza kérnek.
Már a fegyver – régiség.

Van, amiért élni még?
Voltak a szép furcsaságok,
vizek voltak s voltak lángok,
esők után egy kis ég.

Amit tornácomról látok:
régi udvar, új kutya,
csonka fűz a koldusa.
Lábnymaim a barátok.

De amiért élni kell:
tartozásom.
Meg kell adnom
kamatostól a hitelt.

2013. december 25.

EGY RÉGI ŐSZI NAP

Egy nagyon régi őszre
gondolok.

A Maros völgyére bíbor fáival
a megfagyott vulkán oldalán.
Mintha utoljára – olyan kék az ég!

Akkor egy koporsóval
érkeztem haza.

2013. december 26.

KONTRASZT

A versnek nincs lapálya,
mert ő a Himalája
pusztító lavinája,

egy dúvad horkanása,
Istennek vésett mása,
vagy jézusok tamása.

Titkolt félelmeimmel
(bennük a szégyen rímel),
mit menthetnék ki innen?

2014. január 2.

ÉJSZAKA

A beteg éjszaka lassan már gyógyul is.
Villog a csillag a végtelennek álma.
Nő dalol, amíg a gabonát darálja,
de a régi dallam sosem volt boldog is.

Elszűrték a tejet már sok százezerszer.
Fehérlik a falon tengereknek álma.
Hogyha imájával Istenre találna,
veszélyes lenne az imádkozó ember.

Annak, ki álmodik jókedvvel, bőséggel,
keserű ajkán a reggeli imája,
pedig örülhetne: boldog volt az álma.

Vigyázók vigyáznak éjjeli őrségen,
zegzugos utcákon hangjuk halkulóban.
(Akháj fegyver zörren füstté vált falóban.)

2013. december 28.

ÉJENTE

Éjente fütök, írok, ez maradt.
A csend a leírt szóba öltözik,
míg rajtaüt a zaj, a virradat.

Az óra, mint egy fáradt szív, dobog,
mert szolgának folyton szolgálni kell.
Fütök, mohó parázsra fát dobok.

Az éj, így, innen nézve, parttalan.
A gondok láncon hallgató kutyák.
A félelem itt s most alaptalan.

A béke óvatos, szétnéz, leszáll.
A falról egy faarc nagy-messze néz.
Nagyon késő van, már fél egyre jár.

Ki hét milliárd embert álmodik,
annak születés perce, mind, a perc,
ám közben meghal minden második.

Az élet, mint a betű, papíron
csúszik, mászik, s néha nagyon ragyog,
szújárt és szent, mint egy bolgár ikon.

Míg ír s mozog, figyelem a kezem:
hordozza-é erő és kegyelem?

2013. december 29.

BEISMERÉS

Nem vágyom lenni nyílegyenes jellem,
a bocsánatos bűn az én világom,
sebeimet beléjük bugyolálom,
miért a tízparancsnak megfelelnem!

Elképzelni sem tudnék annál szebbet,
mint titkot látni néha női szemben,
megborzongani hűtlen szerelemben,
míg az illem örök hűséget tettet.

Géneknek szabni gátat, mint lehet?
Csak öncsalás, szépen próbál hazudni.
Az állat kissé ocsmány műremek,

s állat mivoltunk nincs a hová dugni.
Lelkemnek Isten felé kapkodása
önzőbb, mint a kutyám ragaszkodása.

2013. december 31.

PIROS RUHÁT

Télen is vannak színes örömek,
őreg, mesés legendák, tömörök,
de piros ruhát nem visel a tél.

Van bőjtje csendes, ósdi, húshagyó,
talán kalandja, vágya surranó,
de piros ruhát nem visel a tél.

Hull kedvesen, s mint kéz, cirógató,
lágý érintésű, röptű tiszta hó,
de nincs a száj, a forró és piros.

Van újszülött istennek anygala,
a hajnaloknak harapó fagya,
de nincs a száj, a forró és piros.

Van öngyújtó, kova, tapló, acél,
de piros ruhát nem visel a tél.

2014. január 1.

VAN ÚJÉV

Van szelíd öröm és boldog csata,
kéményfüst, csengő, kék ég, kürt szava,
jóisten, hála, piros költemény,

van, csak mindezt nagyritkán álmodom.
Heverhetek havon és homokon.
Van érdem, munka, volna vélemény,

és tiszta abrosz, család, védelem.
Élnénk, mint középtájt, a széleken
s magyaráznák, ha mégsem érteném.

2014. január 1.

HIDEG A PÁRKÁNY

Itt van a tél, semmit se mond,
de érted, mintha szólna:
a piros vers is megfakul,
a jókedv is, ha volna.

Nem a költő és nem a tél
költi elégiáit,
maga a lomha elmúlás
írja, miközben ásít.

Elmúlt időd, a kedvedért,
mid volt, eléd teríti,
és nincs a régi lom között
amit magaddal vinni.

És nincs, mivel menj, járműved,
szekér, se ló, se sárkány,
nem szolgál már a kéz, se láb,
s min állsz, hideg a párkány.

Hideg a kő s hiába dugsz
a talpad alá verset
melengetni lábujjaid,
Isten hidege elvesz.

2014. január 3.

EGYEDÜL VAGYOK

Ha jól odanézek az égre,
tudom már, egyedül vagyok,
mit varrtam, felszakad a férce,
és elválnak a varratok.

Nehéz azt hitbe betonozni,
aki, amíg élt, sose hitt,
kit könnyen semmi nem bolondít,
s most letenné a terheit.

Kinek úgyszincs már semmi vétke,
csak egy-két titkolt kapcsolat
(a jóistent is belértve,
s a csodás női arcokat).

Ostromzár van körös-körül. Itt
az ellenséges úr kering,
folyton kardunk kell köszörülni,
a házunk táját védeni.

Belélegezve jól a múltat,
elszáll lelkemmel a jövőm.
Kétlem nagyon a megtanultat,
saját bástyáim szétlövöm.

Győztesként mindig menekülök
egy képzelt lengyelhon felé.
Útközben verseimbe hűlök.
A táj s a papírlap fehér.

2014. január 4.

TALÁN A PÁRKA

Könnyebb lenne, ha megtanulnék
néhány titkos kódot,
kicsorbítani nem kellene
lelkemet s a kardot.

Minthogy bennem nem Isten harcol,
lebírkóznak könnyen.
Hátból kapom az égi döntést,
mennydörgés se dörren.

Pedig párbajra is kiállnék
– szemtől szembe, ketten –.
Hogyan tudnék vakon csatázni
láthatatlan ellen.

Hihetném, hogy egy párka sorsom
fonja bal kezével,
s legjobb döntésem balra fordul
erő erejével.

Hagynom kellene akaratlan,
hogy vakként vezessen,
hogy kézen fogjon asszonykézzel
párkám s megszeressen.

2014. január 5.

SEMMIT SE HALLANI

Míg hallgatok, csak írom ezeket
a riasztóan furcsa verseket.

Abból, amit a csend itt beborít,
a hang kidugja éles ormait

s mint a ködöt piszkáló rezge nád,
templom himbál harangot, orgonát.

A füle-nincs vidék nem hallja bár:
megzörrenti az egek ablakát.

Itt lent, tényleg, semmit se hallani.
A csendet őrlik a köd malmai.

2014. január 7.

